

ادامه مطلب

پرویز قلیچ خانی ...

از صفحه ۱۹

توجیهش در جامعه برآمد.

کمی بعد از این مصاحبه وی برای شرکت در تیم ملی اعزامی به مسابقات ۱۹۷۲ المپیک مونیخ فراخوانده شد و برای اولین بار با زوبند کاپیتانی تیم ملی ایران را بست و پس از کناره گیری کاپیتان سابق ایران مصطفی عرب وی در اولین بازی جهانی اش به عنوان کاپیتان، تیم ایران را رهبری کرد. تیم ملی ایران در بازی اول ایران پنج بر صفر از مجارستان و در بازی دوم چهار بر صفر از دانمارک شکست خورد. در بازی سوم ایران شکستی آفرید و با گل مجید حلویایی برزیل را یک بر صفر شکست داد. کمی بعد، تیم ملی، در جامی که به مناسبت روز استقلال برزیل بود به آن کشور رفتند. قلیچ خانی در برابر ایرلند و اکوادور هم گل زد. یکی از مهمترین و زیباترین گل های قلیچ خانی در برابر استرالیا و در دور برگشت مسابقات انتخابی جام جهانی ۱۹۷۴ در سال ۱۳۵۲، به ثمر رسید. در مسابقه اول تیم ایران که با از دست دادن علی پروین و یک دفاع در بازی دوستانه با نیوزیلند ضعیف تر شده بود، با ترکیب ورنج نادرست مربی تیم، آقای محمد بیانی و گنجاندن پرویز قلیچ خانی در هافبک، بجای خط حمله، در سیدنی با سه گل مغلوب استرالیا شدند. با وجودی که مطبوعات استرالیا با عکس بزرگی از وی با عنوان "پرویز بزرگ" یاد کرده بودند، اما

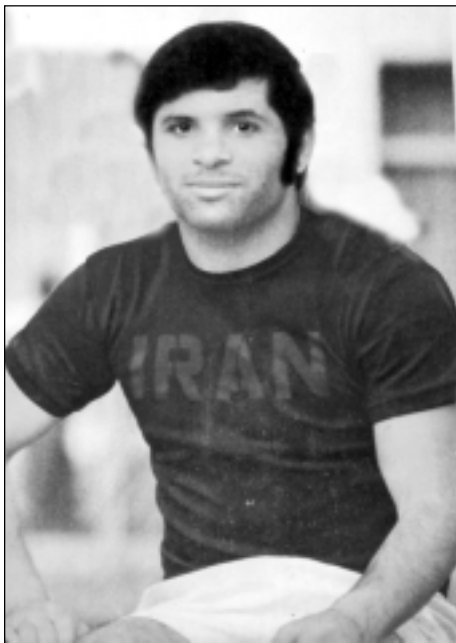


قلیچ خانی در یکی از مسابقات بین المللی

شکست سه بر صفر تیم، امید ایران به دستیابی به بازی های جهانی را بسیار کم رنگ کرده بود. پس از بازی، تیم استرالیا نیز در همان هواپیما، به همراه تیم ملی به ایران پرواز کردند. در بازی برگشت، مربی، تغییرات عمده ای در ترکیب تیم زد. از منصور رشیدی بجای ناصر حجازی استفاده کرد، پروین به ترکیب تیم بازگشت و قلیچ خانی در خط حمله بازی کرد. یک هفته بعد از بازی در سیدنی، در ورزشگاه آریامهر و با آزادی کنونی و در مقابل یکصد و بیست هزار تماشاگر در کمتر از سی دقیقه، پرویز قلیچ خانی دو گل زد، گل اول از نقطه پنالتی و گل دوم آن از فاصله سی متری، همچون صغیر گلوله ای از میان دستان دروازه بان استرالیا به تور نشست. این گل از فاصله ۳۵ متری و در حالی که توپ نزدیک به سطح زمین حرکت می کرد به ثمر رسید که در آن سالها کمتر دیده می شد. متاسفانه در این مسابقه که مهمترین شانس ایران برای رسیدن به جام جهانی و از آرزوهای کاپیتان تیم ملی بود، بخاطر اختلاف گل زده، با حذف تیم ایران همراه شد.

سال بعد در تابستان ۱۳۵۳ و در بازی های آسیایی تهران، قلیچ خانی به عنوان کاپیتان تیم ایران برنده مسابقات فوتبال این بازی ها شد. در تابستان سال ۱۳۵۵ پرویز قلیچ خانی برای سومین بار پیاپی و به عنوان کاپیتان تیم ملی برنده جام ملت های آسیا در تهران شد و این مسابقه فینال در واقع آخرین باری پرافتخار وی برای کشورش بود. در مسابقه نهایی ایران یک بر صفر از کویت پیش افتاد و پرویز قلیچ خانی برای آخرین بار جام ملت های آسیا را در ورزشگاه آریامهر برای ایران به بالای سر برد.

متاسفانه از آن تاریخ به بعد تیم ملی ایران هیچ گاه موفق به دریافت عنوان قهرمانی در این مسابقات نشده است. در سال ۱۳۵۶، تیم ملی فوتبال با کاپیتانی پرویز قلیچ خانی به المپیک مونترال رفت و این آخرین مسابقات جهانی بود که قلیچ خانی



قلیچ خانی در دوران اوج فوتبال خود

در آن شرکت کرد و متاسفانه آخرین حضور تیم ملی فوتبال ایران در بازی های المپیک تا به حال بوده است.

در سال ۱۳۵۶ قلیچ خانی برای شش ماه به تیم پرسپولیس پیوست، سرانجام به کمک مسئولین این باشگاه موفق به گرفتن گذرنامه شد و به همراه خانواده جوانش به آمریکا رفت و کمی بعد به تیم فوتبال ارتکویک، سن حوزه پیوست.

پرویز قلیچ خانی نزدیک به دوازده سال برای تیم ملی فوتبال ایران بازی کرد. اولین مسابقه وی در المپیک توکیو و در سن ۲۲ سالگی انجام گرفت. این مسابقه که از بازی های تدارکاتی برای شرکت در جام جهانی آرژانتین صورت می گرفت را ایران دو بر صفر در تهران واگذار کرد و متاسفانه با عدم حضور وی در جام جهانی همراه شد. در این مورد امیر حاج رضایی از بازیکنان تیم ملی فوتبال در سال های بعد در مصاحبه ای گفته است: "هیچ ایرانی در اینکه پرویز بهترین بوده شکی ندارد. پرویز را آن موقع پرویز کبیر صدا می زدند و فاصله اش با دیگر بازیکنان ایران کیلومتری بود. هیچ بازیکنی در تاریخ فوتبال کشور نمی توان سرخ گرفت که مثل او در همه پست ها به غیر از روزه بان بازی کند و کیفیتی در سطح جهانی جلوه دهد. بیشتر از ۱۷۰ متر نبود ولی به راحتی روی سر بازیکنان بلند قامت ضربه سر می زد. هرگز فراموش نمی کنم که یک روز با تیم ملی ترکیه در آنکارا بازی کرد و روزنامه ملیت عکس او را هنگامی که بالای سر بازیکن مشهور ترک - متین - به هوا برخاسته بود و داشت توپ را با سر می زد چاپ کرد و نوشت: «این است فوتبال» . تاجی ها بعد از مدتی با ۷۰ هزار تومان پرویز را خریدند که آن زمان این مبلغ همه را شگفت زده کرد. متاسفانه با وجود اینکه فوتبال ایران در سه دوره المپیک از توانایی های او بهره برد ولی نتوانست در جام جهانی ۱۹۷۸ استفاده ای از پرویز بکند. ظاهراً دلیل اصلی آن هم مشکلات سیاسی او با رژیم پهلوی بود.

او سرانجام به آمریکا رفت و از فوتبال ما دور شد. "در تمام مدتی که پرویز قلیچ خانی نبود و تیم ملی زیر نظر حشمت مهاجرانی تمرین می کرد، مطبوعات از اینکه فشار بیاورند و پای قلیچ را به تیم باز کنند، غافل نمی شدند. در اغلب شماره های کیهان ورزشی و دنیای ورزش پیشنهادی مبنی بر دعوت دوباره از او مطرح می شد. حتی کار به جایی رسید که گفتند پرویز را از آمریکا یکسره به آرژانتین بفرستیم تا به اردوی تیم ملی ملحق شود. این مسئله اما هرگز حل و فصل نشد. حسن روشن، بازیکن خط حمله تیم در جام جهانی آرژانتین درباره این موضوع می گوید: "سراپیکه آقای قلیچ خانی بهترین بودند بحثی ندارم. اما یک روز که ما چراها به اینجا کشید که ایشان حتما باید به تیم ملی اضافه شوند، من به همراه علی پروین و یکی دو نفر از بچه ها پیش حشمت رفتیم و گفتیم حتی اگر اقا پرویز بهترین بازیکن جهان هم باشد این بازیکنان بوده اند که زحمت کشیده اند و تیم را بالا برده اند و اصلاً مورد قبول ما نیست که حق و حقوقی از ما بازیکنان ضایع شود. وقتی که این مسائل را گفتیم خود به خود قید این ماجرا زده شد. بی شک بیش از هر چیز دیگر در هفته های پیش از سفر تیم ملی به جام جهانی آرژانتین، حذف ناگهانی بهترین فوتبالیست آن سالهای فوتبال ایران به تیم ملی لطمه زد. کنار ماندن پرویز

قلیچ خانی که حرف و حدیث های فراوانی را به راه انداخت، شایعاتی درباره فشارهای دولت برای خط زدن نام پرویز قلیچ خانی بوجود آورد، در این مورد حشمت مهاجرانی مربی تیم ملی در آن زمان می گوید: "من بهتر از هر کسی می دانستم که او استاندارترین بازیکن فوتبال ایران است و حساب ویژه ای برایش باز کرده بودم. حرف من این بود که فقط در یک بازی تدارکاتی میزان آمادگی اش را بسنجیم تا از او استفاده کنم ولی در این امر فدراسیون با قلیچ خانی به توافق نمی رسید و ما هم سرانجام منصرف شدیم. من به پرویز گفتم باید در تمرینات تیم حاضر شود اما او بهانه آورد که به دلیل بازی در لیگ آمریکا (در تیم ارتکویک، سن خوزه) نمی تواند به تهران بیاید. قرار شد به اردوی تیم در آمریکا ملحق شود یا در تورنمنت رئال مادرید همراه تیم باشد که هر دو بار از این کار سر باز زد. من هم تنها به این دلیل که عدالت اجرا شود نامش را خط زدم، تصمیمی که البته عواقب تلخی را برای تیمم به همراه داشت.

اصغر شرفی کمک مربی تیم ملی نیز در اضافه می گوید: "یک آدم معمولی نبود که مسائلش هم معمولی باشد. اگر فقط به فوتبال توجه می کرد، همتایی نداشت و کمک بزرگی برای ما در آرژانتین می شد. متاسفانه از نظر عقیدتی مورد تأیید آن فدراسیون نبود. "وی مدتی بخاطر زخمی شدن از فوتبال دور افتاد اما مهمترین واقعه غیر ورزشی در زندگی وی، فعالیت های سیاسی وی علیه رژیم شاه بود که موجب برخورد شدید ساواک و فدراسیون فوتبال در رژیم پهلوی با وی شد. وی در مجموع ۶۴ بازی ملی انجام داده و ۱۲ گل برای تیم ملی ایران به ثمر رسانده است. پرویز قلیچ خانی تصمیم گرفته بود، در اعتراض به سرکوب آزادی در ایران، دیگر هیچگاه به تیم ملی ایران بازی نکند. در سال ۱۳۵۶، زمانی که در تیم ارتکویک سن خوزه کالیفرنیا بازی می کرد و قرار بود که بعنوان کاپیتان تیم ملی ایران در جام جهانی آرژانتین، شرکت کند، تصمیم داشت که در اولین بازی تیم ملی با آتش زدن پیراهن تیم در زمین بازی به افشای سیاسی از رژیم شاه و اختناق و شکنجه در زندان ها بپردازد. در مشورتی که با وکلای حقوق بشری که توسط کنفدراسیون دانشجویان ایرانی در خارج کشور تدارک شده بود، و کلاً به وی هشدار دادند که بخاطر حکومت نظامی و دیکتاتوری در آرژانتین، آنها نمی توانند هیچ ضمانتی از سلامتی وی و یا عدم تحویلش توسط دولت نظامی آرژانتین به رژیم ایران بدهند. با توجه به این مسئله وی سرانجام تصمیم گرفت که در یک مصاحبه تلویزیونی که از شبکه های تلویزیونی آمریکا نیز پخش شد، اعلام کند که به عنوان اعتراض به شکنجه و اختناق در ایران، حاضر به شرکت در این مسابقات نیست. او طی انتشار جزوه ای که در اواخر سال ۱۳۵۶ در آمریکا منتشر کرد، علت دستگیری و چگونگی فشار برای مصاحبه تلویزیونی در سال ۱۳۵۰ را به طور کامل شرح داده است.

پرویز قلیچ خانی در اواخر سال ۱۳۵۷ و چند ماه به پیروزی انقلاب به ایران بازگشت. از همان اول با سازمان فدائیان خلق همراه شد. در دوران دو دوستی این سازمان به فدائیان اکثریت پیوست و به همراه اعضای دیگر در ۱۶ آذر ۱۳۶۰، به همراه گروهی موسوم به همین تاریخ (۱۶ آذر) از فدائیان اکثریت فاصله گرفت و مخفی شد. تا فاصله خروج از کشور دو شماره از نشریه ورزشی و فرهنگی، به نام "بیداران" را با همکاری محمد مختاری و مسعود نقره کار منتشر نمود. در اواخر سال ۱۳۶۲ و به همراه دستگیری و کشته شدن تعدادی از رهبران گروه موسوم به فدائیان ۱۶ آذر، از جمله شهدا همت معینی چاغرونه و بهروز سلمیانی، رژیم به خانه خانوادگی وی حمله برد و این بار و بر خلاف رژیم شاه، خوشبختانه موفق به دستگیری وی نشد. در اوایل سال ۱۳۶۳ به خارج از کشور گریخت، در ابتدا مدتی در ترکیه بسر برد و در کمک به فراری دادن مبارزین سیاسی فعالیت داشت و سرانجام به فرانسه رفت و از آن زمان در این کشور به عنوان پناهنده سیاسی زندگی می کند. پرویز قلیچ خانی در سال ۱۹۹۱، با همکاری تعدادی از نویسندگان تبعیدی در پاریس مجله سیاسی و فرهنگی آرش را منتشر کرد، که یکی از پایدارترین مجله های روشنگری علیه جمهوری اسلامی ایران است. به اعتقاد نگارنده، پرویز قلیچ خانی یک قهرمان ورزشی است، که تمام ارزش های انسانی چنین قهرمانانی را داراست فعالیت سیاسی و انتشار پایدار فصلنامه آرش، ادامه همان قهرمانی است. انتشار صدمین شماره این مجله همراه با سفر پرویز قلیچ خانی به سیدنی در استرالیا خواهد بود.

بهروز جلیلیان ۲۰ نوامبر ۲۰۰۷

What makes Pezhvak of Persia Unique & different from our Competitors?

✓Circulation (8,000 Copies):

Pezhvak of Persia is the only publication in Northern California with 8,000 in circulation.

✓Direct Mailing (4,000 Subscribers):

Pezhvak of Persia is the only publication in Northern California with direct mailing to more than 4,000 Iranian household and businesses per month.

✓Available on the Internet:

The entire 44 pages of Pezhvak's monthly publication, including advertisements, are available on-line at www.pezhvak.com where it gets more than 75,000 hits per month.

✓Rich & Informative Content:

Pezhvak of Persia with more than 17 years serving Iranian-American community, is famous in Northern California for its coverage of political, social, and cultural news of Iran. This is brought about by the excellent work of more than ten well-known writers who most of them write exclusively for Pezhvak of Persia.

✓Popularity:

This unique publication is recognized not only by the majority of Iranians, but its also distinguished by non-Iranian news media.

✓Recognition:

In February 2006, one of Pezhvak the article in Pezhvak of Persia monthly paper was chosen by more than 40 judges, from different ethnic media, as a runner up in the ENVIRONMENT & NATURAL RESOURCES category. It also received recognition from New America Media, Congressman Tom Lantos and Mayor of San Francisco Gavin Newsom.

